

D'on sortiran els tresorers?

La sospita sobre les finances dels partits no para de créixer. Tal com està el pati, en molts anys, serà difícil que algú que hi hagi estat vinculat sigui escollit per ocupar un càrrec públic. Sempre es podrà trobar un candidat que, tot i no ser tan idoni, estalviï el risc. Pot ser injust, però en la presa de decisions és dona més importància a minimitzar el risc que a garantir la justícia.

Per altra banda, la funció de tresorer és imprescindible per a tota organització, des d'una colla de amics que va de vacances fins a la corporació més complicada. El que em preocupa és que l'estigma que plana sobre la funció faci impossible de cobrir la vacant.

En principi no hauria de ser problema: la complexitat i la dimensió dels comptes d'un partit és molt més petita que la de les administracions que governen o aspiren a fer-ho. Per tant, el problema no és la falta de capacitat dels militants, sinó que qualsevol amb aspiracions de servir en un càrrec públic defugirà de fer-ho per estalviar-se l'estigma.

Dit això, la idea de «no hi un pam de net» pot acabar en un profecia que provoqui el seu autocompliment.

[twitterfollow]AngelRAONIA[/twitterfollow]